

det, hun efterlader sig, ogsaa gaa ind i Fællesboet til Deling. Der kan imidlertid frembyde sig anden juridisk Lov end den fremhævede. Vil man holde sig meget nøie til Udtrykket, tror jeg paa den ene Side, at, naar det i saadanne Forhold viser sig, at, hvad Ægtefællerne eie, udenfor hvad f. Ex. Jordmoderen havde erhvervet sig, ikke er tilstrækkeligt til at dække den Gjæld, Manden havde kontraheret i fælles Interesse, var Stiftesforvalteren neppe berettiget til, til Skade for Konens Arvinger at udlægge det til Kreditorerne. Naar der staar: „Saadant Gods hæfter ei for Gjæld, Manden har stiftet“, maa det formentlig ogsaa gjælde, efter at Konen er død. Det maa imidlertid staa ved sit Værd; sikkert nok er det, at, naar man skulde anvende dette Lovforslag, vilde der frembyde sig megen Lov, og vist adskilligt mere end allerede berørt; men jeg skal ikke gaa videre ind herpaa. — Den ærede Høi Landssthingsmand for 10de Kreds (Jessen) dvalede særlig ved den Indflydelse, som dette Lovforslag kunde have paa det ægtefællige Forhold i det Hele. Jeg skal tillade mig at fremdrage en anden Side, og det er den formentlig ringe praktiske Betydning, som dette Lovforslag, naar man ser hen til, hvorledes Forholdene stille sig i Livet, vil faae. De Ægtefæller, i hvilke der vistnok hyppigt vil være en Friftelse for Manden til ikke blot at svire sin egen Fortjeneste op, men ogsaa se at komme i Besiddelse af, hvad Konen har erhvervet, for at tilfredsstille sine daarlige Lyster, ville upaatvivlelig høre hjemme i Arbejderstanden; men her kan jeg ikke se, at dette Lovforslag kan faae nogen som helst praktisk Betydning. Låge vi Forholdet i en Arbejderfamilie, medens Ægtefællerne leve sammen, og tænke os her et slet Forhold mellem Manden og Konen, at Manden svirer og bruger Alt, hvad han selv fortjener, og tillige har Lyst til at bruge, hvad Konen fortjener, f. Ex. ved at gaa paa Dagleie, at vaske for Folk og deslige, vil et saadant Lovbud som dette ikke faa den allermindeste praktiske Betydning. Det, som det der vil komme an paa, naar Forholdet mellem Ægtefællerne skal klares, er ikke, hvad der staar i Loven, men noget ganske Andet, nemlig Ægtefællernes personlige Karakter. Er Konen en kraftig Karakter, og Manden kommer og siger: Lad mig faae, hvad Du fortjener til at drikke op, vil hun sige: Nei, selv om Loven ti Gange hjemler Manden Ret, og er hun svag og forskuet, vil hun udlevere sin Arbejdsfortjeneste, uden Hensyn til, om Loven hjemler hende Ret til at negte det; derom er der ingen Lov. Skulde Lovforslaget have praktisk Betydning for Arbejdsklassen, maatte det være i det Tilfælde, som ikke er saa sjældent, at Manden har drevet sin slette Behandling af Konen til en saadan Yderlighed, at hun har set sig nødt til med sine Børn at forlade ham, leie

sig en lille Leilighed og søge der at underholde sig og sine Børn paa bedste Maade. Men heller ikke der kan jeg tænke mig, at Lovforslaget kan faae nogen som helst praktisk Betydning. Ja, man kan jo sige, at Manden kan, naar Konen gaar paa Dagleie, om Aftenen komme til den Arbejdsgiver, for hvem Konen arbejder, og sige: Maa jeg faae min Konens Fortjeneste, thi det er mig, der raader over den. Det vil imidlertid neppe ske, ingen Arbejdsgiver vil udlevere en saadan Fortjeneste til Manden, man vil svare ham: Jeg har intet med Dig at gjøre, Din Kone faar sin Betaling, og saa er det en Sag mellem eder, hvorledes I kunne ordne Forholdet indbyrdes. Man kunde ogsaa tænke sig, at Manden kunde trænge ind i Konens Leilighed og forlange, at hun skulde rykke ud med sin Fortjeneste, og at her i alt Fald var et Punkt, hvor Loven kunde være praktisk hensigtsmæssig til at skaffe Konen den fornødne Beskyttelse. Men der behøves den aldeles ikke; thi der vil Konen have den fornødne Beskyttelse hos Politiet. Det er jo en Ting, som staar fast, at Manden ikke kan tvinge Konen til at leve sammen med sig. Naar Konen har forladt Manden, har hun ganske vist handlet juridisk uberettiget; men hun kan gjøre det, hun er ikke forpligtet til at leve sammen med Manden. Men forholder det sig saa, er hun heller ikke pligtig til at taale Manden i den Leilighed, hun har leiet sig. Kommer han der, trænger han derind, mulig ful, overfuser han hende og forulemper hende paa en eller anden Maade, er der ingen Lov om, at hun maa kunne henvende sig til Politiet og sige: Sam vil jeg ikke have i min Leilighed, skal mig Fred for ham. Det er Noget, som stundom sker. Jeg for mit Vedkommende har — ligesom vistnok de fleste andre Politimestre — et temmelig nøie praktisk Kjendskab til det Slags Forhold. Det er Noget, som hænder de fleste Politimestre, om ikke daglig, saa dog meget hyppig, at de maa give sig af med Forholdet mellem splidagtige Ægtefolk. Konen kommer hyppigt og klager over, at Manden drikker al Fortjenesten op og lader Kone og Børn lide Nød, og der er da Leilighed for Politimesteren til at søge at gribe ind i Forholdet og holde Manden til sin Pligt, om ikke paa anden Maade saa ved at true ham med Straf, hvis han mishandler Konen, eller med Arbejdsantalten, hvis hans Drukkenskab fører til, at Familien falder fattigvæsenet til Byrde. Det er ogsaa stundom hendet, at Konen etterat have forladt Manden, og efterat have bosat sig for sig selv, idet hun ærlig og redelig ernærer sig og sine Børn, er kommen og har klaget over, at Manden forulemper hende, og jeg har da maattet kalde Manden for og sige ham, at han skulde være saa god at blive borte fra Konen, ellers fik han med Politiet at bestille; men jeg har aldrig i min Praxis i alle de Aar, hvor jeg har